

## Toamna

Tudor Arghezi

---

Străbatem iarăş parcul, la pas, ca mai nainte.  
Căările-nvelite-s cu palide-oseminte.  
Aceeş bancă-n frunze ne-aşteaptă la fântâni.  
Doi îngeri duc beteala fântânilor pe mâini.

Ne-am aşezat alături şi braţu-i m-a cuprins.  
Un luminiş în mine părea că s-ar fi stins.  
Mă-ndrept încet spre mine şi sufletul mi-l caut  
Ca orbul, ca să cânte, spaturile pe flaut.

Vreau să-mi ridic privirea şi vreau să-i mângâi ochii...  
Privirea întârzie pe panglicile rochii.  
Vreau degetui uşure şi-l iau să i-l dezmierd...  
Orice vroiesc rămâne indeplinit pe sfert.

Dar ce nu pot pricepe ea pricepu, de plânge?  
Apusul îşi întoarce cirezile prin sânge.  
O! mă ridic, pe suflet s-o strâng şi s-o sărut --  
Dar braţele, din umeri, le simt că mi-au căzut.

Şi de-am venit ca-n timpuri, a fost ca, inc-o dată  
S-aplec la sărutare o frunte vinovată  
Să-nvingem iarăş vremea dintr-o-ntărire nouă  
Şi să-nviem adâncul izvoarelor de rouă.

Şi cum scoboară noaptea, al'dată aşteptată,  
Îmi pare veche luna -- şi steaua ce se-arată,  
Ca un parete de-arme, cu care-aş fi vânat.  
Şi fără glas, cu luna, şi noi ne-am ridicat.